

**PSALMII 42-72 IN
14 STUDII SCURTE**

Binecuvântările prezenței Domnului

Octavian D. Baban

Binecuvântările prezenței Domnului

Ghid de studiu biblic pentru Psalmi 42-72

Continut

Binecuvântările prezenței Domnului.....	2
Ghid de studiu biblic pentru Psalmi 42-72.....	2
Partea I: Introducere.....	4
Prezentarea generală.....	4
Pași de studiu și aplicații.....	5
Planificarea Psalmii 42-72.....	9
Partea II: Studiul Psalmilor 42-72.....	10
Iunie.....	10
20, Psa 42-43, Nevoia de închinare, 42:1-5, 43:4-5.....	10
27 Psa 44, Confruntarea cu întrebările dificile, 44:23-26,.....	13
Iulie.....	16
4, Psa 45, 72, Binecuvântările nunții și domniei, 45:1-7, 72:1-2, 18-19.....	16
11, Psa 46-48, Binecuvântare în necazuri, 46:1-3, 47:1-3, 48:9-14 20	
18, Psa 49-50, Binecuvântarea meditației, 49:8-13, 20; 50:14-17..	24
25, Psa 51-54, Binecuvântarea muștrării, 51:9-14, 52:7-9; 53:2-4.	28
August.....	32
1, Psa 55-56, Binecuvântarea credinței, 55:6-13, 16; 56:1-3.....	32
8, Psa 57-59, Binecuvântările ocrotirii divine, 57:1-6, 59:1-10.....	35
15, Psa 60-62, Binecuvântarea biruinței, 60:9-12, 61:1-4, 62:5-8. .	38
22, Psa 63-65, Binecuvântarea prezenței divine, 63:4-8, 65:4-5..	41
29, Psa 66-67, Așteptarea binecuvântării, 66:9-12, 67:4-7.....	44
Septembrie.....	46
5, Psa 68, Binecuvântarea evangheliei, 68:5-6, 11,18-19.....	46
12, Psa 69, Binecuvântarea nădejzii și dedicării sfinte, 69:29-33	48
19, Psa 70-71, Binecuvântarea perseverenței sfinte, 71:1-2, 9-11,	
21-22.....	50

Partea I: Introducere

Prezentarea generală

Așa cum știm, pe ansamblul lor, psalmii sunt cântări de închinare evreiești, care îmbină mai multe genuri, rugăciunea, poezia, doxologia, sfaturi și cugetări înțelepte⁴. Ei exprimă o gamă largă de sentimente și cugetări, de la declarații de crez, la rugăciuni personale, la rugăciuni și cântări de sărbătoare națională, ori de înscăunare pe tronul țării, de plecare la luptă, de cântare a familiei sau de cuprindere a lacrimilor și plânsului în caz de durere, suferință, înfrângere. Sunt psalmi de plângere (lamentație), psalmi de pocăință (penitență), psalmi de victorie, psalmi de înfrângere, psalmi de revoltă, chiar psalmi de blestem (imprecatorii), psalmi de mijlocire, de bucurie, de tristețe etc.

Psalmi conțin o teologie profundă, mulți privesc la momentul creației, la destinul omului, la judecata lui Dumnezeu pe pământ și la dreptate, la viitor, la venirea lui Mesia – Hristos, la etapele istoriei omenirii, la moștenirea eternă a celor sfinți și la pedepsirea celor răi. Epistola către Evrei (Evr.1,2) și evangheliile sinoptice (Mat.22:43-45, Mc. 12:36, Luca 22:42-44 etc), Faptele Apostolilor (Fapte 1:20, 2:25, 4:25 etc), precum și Pavel în diverse epistole ale sale, menționează direct psalmii atunci când descriu venirea Mântuitorului, când declară divinitatea Lui, când vorbesc despre arestarea, judecata, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, sau despre judecata divină, despre vremurile din urmă, starea omenirii etc. Psalmii sunt, așadar, și o carte despre Hristos. Isus i-a cunoscut, i-a citat și i-a cântat, în drum spre grădina Ghetsimane, în noaptea trădării, și probabil și în alte sărbători de Paște, împreună cu ucenicii sau singur (Mc. 14:26, Mat.26:30).

Psalmi formează o carte, dar sunt compuși, de fapt, din cinci cărți mai scurte:

Cartea întâi (Psalmi 1—41) și *Cartea a doua* (Psalmi 42—72), vorbesc despre David și împărăția sa, cei mai mulți fiind compuși de David;

Cartea a treia (Psalmi 73—89) și *Cartea a patra* (Psalmi 90—106) reflectă problemele israeliților din timpul exilului în Babilon; ei se referă adesea la închinarea la Templu, și la istoria lui Israel

Cartea a cincea (Psalmi 107—150) cuprinde psalmi post-exilici, reflectând rugăciuni și cântări de după întoarcerea din Babilon, adesea despre izbăvirea Domnului.

Rugăciuni asemănătoare cu psalmii au existat și la unii regi egipteni (de exemplu, imnul către Aten, al regelui Ackhenaten, asemănător cu Psalmul 104) și la poporul hittit (de exemplu, rugăciunile lui Mursili), ori la locuitorii Mesopotamiei (Plângerea căderii cetății Ur și Psalmul 137; cântările sumeriene numite *balag*, etc).

Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar el, David, a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Domnului și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ceea ce a început David, a fost continuat de alții cântăreți la corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii.

Cartea Psalmilor are mai mulți autori, în funcție de epocă. Între aceștia pot fi amintiți David, Solomon, Moise, fiii lui Asaf, fiii lui Core, Etan Ezrahitul, în timp ce altora nu li se menționează numele, iar psalmii lor sunt anonimi.

Istoric vorbind, psalmii au fost printre primele părți de scriptură traduse în limba română și neamul românesc i-a prețuit foarte mult. Diaconul Coresi a tradus și tipărit Psaltirea la Brașov, în 1557, iar mitropolitul Dosoftei, a versificat și publica Psaltirea în versuri în 1673.

Pași de studiu și aplicații

În studiul psalmilor este bine să privim la autor, dacă este menționat, și la împrejurarea compunerii psalmului, când aceasta apare în titlu. Aceste detalii ne vor ajuta să privim rugăciunea în contextul ei inițial. Apoi este bine să observăm structura psalmilor pentru că uneori există elemente care se repetă, strofe sau idei, ca în orice cântare (strofe, refren), cuvinte și teme cheie.

Fiecare psalm este o invitație și o provocare să retrăim experiența celui care l-a scris, precum și, prin Duhul Sfânt, să vedem în ce fel cântarea vine și în ajutorul vieții noastre de rugăciune, în ajutorul experiențelor prin care trecem noi în prezent.

¹ J. M. Boice, *Psalms*, Grand Rapids, MI: Baker Books, c1994-c1998, 2005; C.A. and E.G. Briggs, *A critical and exegetical commentary on the book of Psalms*. New York: C. Scribner's Sons, 1906-07; R.G. Bratcher & W.D. Reyburn, *A translator's handbook on the book of Psalms*. Helps for translators, New York, NY: United Bible Societies, 1991; C.C. Broyles, *Psalms*,

New International Biblical Com. 11, Hendrickson, 1999. James Johnston, *The Psalms: Rejoice, the Lord is King, The Psalms 1 to 41*, vol. 1, ed. R. Kent Hughes, *Preaching the Word* series, Crossway, 2015.

În cadrul acestei introduceri la Psalmi, studiul va privi la a doua parte a primei cărți de psalmi, aidcă la psalmii lui David de la Psalmul 22 la Psalmul 41.

Fiecare lecție este concepută să aibă două secțiuni: o secțiune de explicații și una de aplicații. Nici o lecție nu pretinde să acopere toate detaliile psalmului, ci dorește să fie un ghid în studierea lui. De aceea, citește psalmul cu atenție, meditează asupra lui, pune-ți întrebări despre situația în care a fost scris, despre experiența psalmistului și despre mesajul său pentru noi.

Trei întrebări ar fi importante, la fiecare psalm:

a. Ce spune psalmul acesta despre viața lui David, despre situațiile cu care s-a confruntat? Ce ne spune David despre sine și despre relația lui cu Dumnezeu? Felul în care se vede David pe sine însuși și relația lui cu Dumnezeu este foarte important. Acest lucru este adevărat și pentru psalmii care au alți autori. Nivelul experienței personale este important și din punct de vedere istoric, dar și teologic. Prin comparație, vom înțelege mai bine cum putem să aplicăm psalmul în viața noastră.

b. Ce ne spune psalmul despre Hristos, despre suferința și victoria lui prin înviere, despre mântuirea noastră, despre relația sa cu Dumnezeu, Tatăl? Ce ne spune psalmul despre Dumnezeu, ca întreg, despre suveranitatea lui, despre puterea sa? Despre Dumnezeu, Tatăl, și despre Duhul Sfânt? Adesea, este important să ne întrebăm cum se vede experiența cu Dumnezeu, din perspectiva vechiului legământ și din perspectiva noului legământ.

c. Ce ne spune psalmul acesta despre viața noastră de de închinare, de rugăciune, despre reacțiile noastre în dificultăți, despre experiențele noastre cu Dumnezeu în viață? Ce ne spune despre cum să facem față îndoielilor, greutăților, persecuțiilor, amenințărilor, despre cum e bine să ne purtăm cu adversarii sau oponenții noștri? Ce ne spune despre felul în care trebuie să ne rugăm și să așteptăm ajutorul Domnului? Ce alte texte din Noul Testament se ocupă de aceste probleme și cum lămuresc ele afirmațiile din psalmi? Aplicațiile psalmilor

sunt foarte importante și are sens să fie contextualizați la viața prezentă a creștinului.

Ca notă specială, ar fi de recomandat să citim și predica de pe munte a mântuitorului Isus, din Matei 5-7, și epistolele 1-2 Petru.

Predica de pe munte cuprinde multe „fericiri” și prezintă standardele omului după voia lui Dumnezeu, prezentate de Isus. Așa cum se va vedea, și psalmii lui David 1-41, din Prima Carte a Psalmilor, sunt plini de astfel de „fericiri” sau „binecuvântări” și explică standardele omului cu caracter sfânt care este primit să stea în prezența Domnului și să îl vadă pe Dumnezeu. Este bine să înțelegem că Hristos și învățătura lui sunt subiecte centrale în psalmi, pentru că David l-a înțeles bine pe Mesia care va veni în istorie și ce schimbări profunde va aduce el, ce confruntări adânci va avea de suferit și înfruntat, ce victorie minunată împotriva păcatului și blestemului va câștiga, și cât de sus va așeza standardele vieții etice. Abordarea hristică a psalmilor este centrală pentru viața creștină.

În ce privește epistolele generale ale apostolului Petru, 1-2 Petru, ele sunt importante pentru creștini pentru că și ele se ocupă cu problema încercărilor și persecuțiilor, cu suferința creștinilor fără să fie vinovați și cu nevoia de mărturie care să îi dea glorie lui Dumnezeu, prin Hristos. De suferință se ocupă și 1-2 Tesaloniceni și Epistola către Evrei. O lectură paralelă a psalmilor 1-41 și a acestor epistole ne echilibrează viața de rugăciune și de mărturie.

Este important să vedem, de exemplu, că David a fost milos față de vrăjmașii săi, dar a fost și viteaz și fără ezitări în luptă, în vreme ce Petru, ca apostol al Mântuitorului, sau Pavel, văd mai ales victoria prin răbdare, prin mărturie și prin iertare, prin puterea crucii lui Hristos. Ambii, de fapt, învață lucruri care se potrivesc perfect, fiind inspirați de Duhul Sfânt și fiind slujitori ai lui Mesia – Hristos, unul, regele David, înainte de Hristos ca uns al Domnului și profet, și celălalt, apostolul Petru, după Hristos, ca trimis împuternicit al lui Hristos.

Aceleași lucruri rămân valabile și pentru Psalmii 42-72 care reprezintă A doua Carte a Psalmilor. La sfârșitul psalmului 72 există o încheiere care anunță „Sfârșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai” (72:20), astfel că această grupă de psalmi (1-72) este delimitată în mod precis. În mod deosebit, psalmul 72 este un psalm al lui Solomon, foarte probabil scris chiar pe timpul lui David, și inspirat din încoronarea lui Solomon. În ce psalmii 42-50, aceștia sunt notați ca avându-i drept autori pe fiii lui Core (42-49, ei au mai scris și psalmii 84-85, 87) și pe Asaf (50). Psalmii 51-71 sunt psalmi ai lui David (20 de psalmi) și ei încep cu diverse detalii despre momentul scrierii lor și experiențele de viață ale regelui David. Datorită nivelului foarte

personal la care sunt scriși psalmii 42-50 se crede însă că și aceștia sunt, de fapt, tot ai lui David, și au fost dați spre completare și păstrare fiilor lui Core și lui Asaf. În mod deosebit, psalmii 42-43 sunt tratați ca un singur psalm și sunt considerați de mulți comentatori că aparțin clar lui David.

Temele generale ale psalmilor 42-72 se referă la închinare în Casa Domnului (prezența Domnului), căutarea sfințeniei, centrarea vieții pe învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu.

Privind mai în detaliu, observăm că psalmii atribuiți fiilor lui Core se referă la nevoia de nădejde în ciuda mâhnirii și nelămuririi în fața suferinței (42-44), la împărăția lui Dumnezeu (Elohim) și a lui Mesia (45-48) și la chemarea Domnului la închinare (49-50).

Psalmii lui David din această a doua carte, sunt cuprinși în psalmii 51-71. David se axează foarte mult pe Cuvântul Domnului, pe comunicarea voiei Domnului către popor, chiar și către vrăjmașii poporului, pe proclamarea domniei lui Dumnezeu. El se dedică slăvirii Numelui lui Dumnezeu, încurajării la credință (Psa 53). Psalmii aceștia cuprind multe dialoguri între David și Dumnezeu, între David și popor, între David și dușmanii săi, și între Dumnezeu și oameni. În mod deosebit, psalmii 56-60 sunt identificați în titlu cu cuvântul *michtam* – care înseamnă „învățătură”, și se poate referi și la instrumente cu corzi. În mod special, se pare că David a intenționat transmite o serie de învățături importante în cuprinsul lor.

În mod deosebit, la finalul fiecărei seri de studiu, notează-ți versetele sau subiectele care ți se par relevante și roagă-te. Cere ca Domnul să îți dea putere și să îți schimbe viața prin prezența lui și binecuvântările lui. Transformă tezaurul rugăciunilor din psalmi într-un tezaur care să îți îmbogățească propria viață.

Planificarea Psalmii 42-72

Binecuvântările prezenței Domnului

Iunie

20, Psa 42-43, Nevoia de închinare și puterea nădejdiei, 42:1-5, 43:4-5
27 Psa 44, Confruntarea cu întrebări le dificile, 44:23-26,

Iulie

4, Psa 45, 72, Binecuvântările nunții și domniei, 45:1-7, 72:1-2, 18-19
11, Psa 46-48, Binecuvântare în necazuri: alegerea divină, 46:1-3, 47:1-3,
48:9-14
18, Psa 49-50, Binecuvântarea meditației și a curăției, 49:8-13, 20; 50:14-
17
25, Psa 51-54, Binecuvântarea muștrării, 51:9-14, 52:7-9; 53:2-4

August

1, Psa 55-56, Binecuvântarea încrederii în Domnul, 55:6-13, 16; 56:1-3
8, Psa 57-59, Binecuvântările ocrotirii Domnului, 57:1-6, 59:1-10
15, Psa 60-62, Binecuvântarea biruinței în Numele Domnului, 60:9-12,
61:1-4, 62:5-8
22, Psa 63-65, Binecuvântarea prezenței Domnului, 63:4-8, 65:4-5
29, Psa 66-67, Așteptarea binecuvântării viitoare, 66:9-12, 67:4-7

Septembrie

5, Psa 68, Binecuvântarea victoriei evangheliei, 68:5-6, 11,18-19
12, Psa 69, Binecuvântarea nădejdiei și a dedicării sfinte, 69:29-33
19, Psa 70-71, Binecuvântarea perseverenței sfinte, 71:1-2, 9-11, 21-22

Partea II: Studiul Psalmilor 42-72

Iunie

20, Psa 42-43, Nevoia de închinare și puterea nădejzii, 42:1-5, 43:4-5

Psalmii 42 și 43 sunt recunoscuți ca fiind o singură rugăciune, de fapt. Ei reprezintă o rugăciune personală, nu colectivă, în care autorul îl caută intens pe Dumnezeu, în mijlocul greutăților și își aduce aminte cu plăcere de vremurile de altădată. Versetele din 42:5, 11 și 43:5 sunt identice și formează un fel de refren în ambii psalmi, exprimând unitatea lor. În psalmii 42-72 vom întâlni adesea versete-refren, care ne oferă ideea principală a psalmului.

Deși psalmii sunt numiți o „cântare a fiilor lui Core”, unii comentatori cred că acești psalmi sunt compuși, de fapt, de David (vezi 42:4, de exemplu) și doar au fost încredințați spre păstrare fiilor lui Core (de exemplu, Calvin, Spurgeon). Există mai multe indicii că autorul este David, de exemplu, natura foarte personală a rugăciunii. Autorul se întreabă pe sine: de ce te mârșești, sufletul meu? Răspunsul este foarte interesant și exprimat clar în refrenul celor doi psalmi: eu îmi păstrez nădejdea în Domnul, și știu că va veni iarăși ziua când îl voi lăuda cu bucurie, pentru că El este Dumnezeul meu și mântuirea (izbăvirea) mea, și va aduce cu siguranță această zi (vezi 42:5, 11, 43:5). Acest gând ne aduce aminte de proverbul românesc care zice „lasă, că o să răsară soarele și pe strada noastră”, dar aceste cuvinte sunt spuse cu multă credință în Dumnezeu și multă cunoaștere de Dumnezeu. Când ai motive de întristare, dar privești la Domnul cu încredere, într-o închinare profundă, te umpli de nădejde și de putere spirituală.

PSALMUL 42

Psalmul 42 începe cu imaginea foarte cunoscută a cerbului însetat care dorește un izvor și strigă după el (o imagine foarte asemănătoare apare și în Psa 63:1). Așa este și sufletul nostru. Setea după Dumnezeu ajunge să aibă forme fizice.

Pentru evrei, psalmul este interpretat uneori ca o dorință aprinsă de a vizita Templul de la Ierusalim, din partea unui tânăr care ajuns în nordul lui Israel (muntele Mițear, Hermon, 42:6, 8). Pentru noi este vorba despre o dorință aprinsă a lui David de a sta în prezența lui Dumnezeu, în rugăciune, de a vedea puterea lui, din nou, chiar dacă acum este departe și înconjurat de vrăjmași. De asemenea, creștinul se gândește și la Ierusalimul ceresc, pe care îl va vedea și în care va locui

împreună cu Dumnezeu în istoria de după crearea unui pământ nou și a unui cer nou. Noi însetăm după Dumnezeu pentru că Dumnezeul nostru este viu și atotputernic, și pentru că este tatăl nostru.

Uneori simțim și noi cum vin peste noi încercările, una după alta, ca niște valuri într-o furtună a lui Dumnezeu (42:7, valurile sunt asemănate uneori cu prigoana și minciunile, cu răutățile din jur). David simte asuprirea vrăjmașului și batjocura atunci când este întrebă, unde este Dumnezeuul tău și de ce nu te mai ajută (42:3)? Simte că se hrănește zilnic cu lacrimi (42:3). Toți ne amintim cu plăcere de timpurile bune de altădată și dorim să vedem din nou puterea Domnului în viața noastră atunci când trecem prin încercări (42:4, 8). Atunci când suntem mâhniți însă ne mai putem încrede în Dumnezeu, ne mai putem încuraja? Forța suflească a lui David este remarcabilă. În mijlocul încercărilor și batjocurilor, el tot se încrede în Dumnezeu.

Versetele din 42:9 și 43:2, ne aduc aminte de strigătul lui Hristos pe cruce, „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu pentru ce m-ai părăsit?” Acesta este paradoxul lui David și al lui Hristos. Dumnezeu este Dumnezeul nostru și vorbim cu el, el este stânca noastră și ne ocrotește, și totuși, ne lasă să trecem prin încercări și nu înțelegem de ce. În ce-l privește pe David, înțelegem de ce a trecut prin încercări: fără ele nu profetea despre Hristos și nu scria pentru ajutorul nostru acești psalmi. Și în ce-l privește pe Hristos înțelegem de ce: el a suferit pentru păcatele noastre, și în profunzimea adevărului, nici el nu a fost, într-adevăr, părăsit de Dumnezeu când era pe cruce. Adesea însă nu înțelegem de ce trecem noi prin încercări – și atunci ni se pare că suntem părăsiți. Adevărul este că Dumnezeu este în continuare în viața noastră. Psalmii 42-43 sunt psalmii omului care suferă, dar care știe că Dumnezeu este cu el, și că în final, iarăși va avea parte de bucurie în prezența lui Dumnezeu.

PSALMUL 43

Psalmul 43 continuă această plângerea a lui David și căutarea lui după Dumnezeu și după binecuvântările lui. Aici, David se roagă direct și cere dreptate și izbăvire (43:1, două trăsături importante ale Domnului). El cere călăuzire, lumina și credințioșia Domnului (43:3, toate fiind binecuvântări importante ale Domnului).

Este important că și în Psalmul 42 și în Psalmul 43, David spune de mai multe ori că îl va lauda pe Domnul. Ne aducem aminte că atunci când Pavel și Sila erau în închisoare, pe nedrept, în cetatea Filipi, ei îl laudau pe Domnul (Fapte 16:25-26). Deodată, au fost izbăviți, pentru că s-a cutremurat închisoarea și porțile s-au deschis. În momentul când, în mijlocul încercării îl lauzi pe Domnul se întâmplă ceva deosebit:

deodată, te porți nu ca un om învins, ci ca un învingător. Mare putere are lauda adusă Domnului!

APLICAȚII:

De ce ne dorim profund să îl vedem pe Domnul lucrând cu putere în viața noastră?

Cât de mult este inima creștinului legată de locuri sfinte de pe pământ?

Ce lucruri ne întristează atunci când suntem nedreptățiți?

Cum îi descrie David pe vrăjmașii săi? Am folosi și noi aceleași cuvinte?

Care este refrenul laudei din Psalmii 42-43?

De ce este lauda adusă Domnului un mare ajutor și încurajare în timpuri dificile?

Ce efect are amintirea zilelor bune, de altădată, atunci când trecem prin dificultăți?

David avea mai multe cărți biblice la dispoziție, pe timpul său. De exemplu, cele 5 cărți ale lui Moise, cartea Iov, Rut și Judecători (scrise de Samuel). De acolo el știa să nădăjduiască în Domnul, în dificultăți. Ați găsit astfel de încurajări în Biblie?

27 Psa 44, Confruntarea cu întrebările dificile, 44:23-26,

Psalmul 44 a fost numit și „psalmul înfrângerii de moment” (44:9-10). Într-adevăr, după o introducere glorioasă (1-8), urmează plângerea că israeliții sunt învinși în bătălii, lepădați, uitați de Dumnezeu (9-16). Lucrul pare de neînțeles, pentru că psalmul arată clar în 44:17-22 că poporul nu a părăsit căile Domnului și nu s-au dus după alți dumnezei. În final, psalmistul cere ajutorul Domnului, din cauza bunătății Domnului (23-26). Lupta cu mâhnirea suflătească apare și aici, în 44:25, în mod asemănător cu psalmii 42-43. Din acest psalm învățăm că Dumnezeu este acela care ne dăruiește victoriile. Aflăm, de asemenea, ce trebuie făcut când ne confruntăm cu adversitatea și cum trebuie să menținem tot timpul legătura cu Dumnezeu prin credință și rugăciune. Încercările vieții aduc multe întrebări dificile, dar venim cu ele la Domnul în rugăciune și căpătăm călăuzire. Psalmul ne învață cum să rezistăm în vremuri grele și să aducem întrebările noastre dificile înaintea Domnului, în rugăciune.

Cine este cel ce asigură victoria? 1-8

Dumnezeu este cel ce ne dăruiește victoriile. Aceasta este istoria lui Israel. Noi vedem lucrările lui sau le cunoaștem din istorie, din istorisirile despre vremurile de altădată. Fiii lui Core știu bine istoria glorioasă a lui Israel și știu bine cui i-au datorat strămoșii lor victoriile. Psalmul zice clar că Dumnezeu a intervenit să izgonească popoarele dinaintea lor și să le-a dat israeliților șansă să crească, să se dezvolte. Nu forța militară a evreilor a fost hotărâtoare, ci dragostea Domnului pentru ei, puterea Domnului, lumina Domnului. De aceea, în 44:4, autorul se roagă lui Dumnezeu, ca împărat al lui Israel, ca Domnul să decreteze El izbăvirea lui Israel.

Bineînțeles, vitejia are mare preț. Buna pregătire a examenelor este absolut necesară. Buna pregătire a temelor te vor ajuta să ajungi un bun specialist. Dar în marile bătălii ale vieții, cel ce te izbăvește de vrăjmași este Domnul. Bătăliile le poartă oamenii, dar victoriile le dăruiește Domnul. Toți ar trebui să putem mărturisi ca în 44:6-7, spunem „6. Căci nu în arcul meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; 7. ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri și dai de rușine pe cei ce ne urăsc.”

Ce-i de făcut când treci prin dificultăți?, 9-22

Dacă psalmistul știe bine adevărurile din 1-8, el totuși este gata să mărturisească tristețea că în bătăliile recente, nu a mai văzut ajutorul Domnului (9-10). Este prezentul la înălțimea trecutului? Mai este Dumnezeu la fel de puternic și de prezent azi, cum a fost ieri?

Psalmiștii se simt, împreună cu poporul, ca și cum ar fi uitați, ca și cum ar fi o pradă oferită pe gratis dușmanilor, un bun vândut pe un preț de nimic (11-12). Tot ce se întâmplă îl face să se rușineze, toți se miră că în viața poporului ales pot apărea și înfrângeri (13-16). Unde este Dumnezeu în prezent?

Probabil că toți am fi tentați să spunem că poporul a greșit cu ceva, într-un fel, iar acum Dumnezeu îi pedepsește. Și totuși, versetele 17-22 afirmă cu tărie că lucrurile nu stau așa.

În mod special, versetul 22 este amintit literal în Romani 8:36, „din pricina Ta suntem înjunghiați în toate zilele, suntem priviți ca niște oi sortite pentru măcelărie.” Iar aici, în Romani 8, este vorba despre exact contrarul înfrângerii: deși creștinii suferă persecuții, ei vor fi în toate mai mult decât biruitori, pentru că nimic nu ne va despărți de dragostea lui Dumnezeu în Hristos Isus (Romani 8:37-39). Apostolii, chiar dacă au suferit și au fost martirizați, au dus cu succes cuvântul Domnului în toată lumea.

Există, astfel, un război spiritual în care ieșim învingători, chiar dacă în prezent suferim. Dumnezeu are lecții mari pentru noi și planuri mari în istorie, și în planul său chiar și înfrângerile, dacă stăm în voia lui, se vor transforma în victorii răsunătoare, veșnice.

Cum trebuie să menținem legătura cu Dumnezeu în încercări? 23-26

În încercări, deci, nu trebuie să fim doborâți de mâhnire. Cel credincios trebuie să se roage cu nădejde și să fie conștient de prezența Domnului. Rugăciunea noastră trebuie să fie vie și, la fel, și cererile de ajutor. Domnul ne poate veni în ajutor, întotdeauna, din cauza dragostei și bunătății sale (26) și chiar dacă ne credem părăsiți, El este alături de noi cu dreapta sa biruitoare!

APLICAȚII:

Cu ce întrebări dificile te confrunți în prezent? Ai reușit să vii cu ele înaintea Domnului? Cum? Ce se întâmplă când te rogi despre ele?

Ce evenimente din istoria lui Israel ne arată că Domnul este cel ce dă victoria, nu forța omenească? Ce evenimente din viața ta personală arată același lucru? Se vede acest adevăr și în istoria popoarelor, în general? Dar în istoria poporului român?

De ce pot apărea încercări și bătălii pierdute, înfrângeri, în viața celor credincioși? Cum ne simțim, atunci când știm că nu am greșit în nici

un fel înaintea lui Dumnezeu? Are El vreun plan, vreo explicație? Ce facem dacă, totuși, vedem că noi suntem cei care au greșit?

Cum se aplică versetul 44:22 în viața creștinilor de astăzi? Cum s-a aplicat în viața lui Pavel și a apostolilor din primul secol?

Explică pe ce te poți baza ca să faci față atunci când treci prin greutăți și prin înfrângeri temporare?

Iulie

4, Psa 45, 72, Bindecuvântările nunții și ale domniei, 45:1-7, 72:1-2, 18-19

Psalmi 45 și 72 sunt psalmi mesianici și amândoi îi fac urări glorioase împăratului lui Israel. Primul psalm îi aduce laude regelui ca unui domn viteaz și drept, și o încurajează pe mireasa – împărăteasă, să fie o soție iubitoare, credincioasă și dedicată (psalm 45). Este un psalm de nuntă regală. Cel de al doilea este un psalm de întronare (psalm 72), probabil folosit prima dată cu ocazia punerii pe tronul împărătesc a lui Solomon, în prezența lui David (în psalm este vorba și de împăratul și de fiul împăratului, 72:1). Limbajul în acești doi psalmi este dublu, uneori, deoarece de la simpla adresare unor regi pământești, umani, deodată, în anumite locuri, se adresează împăratului ca și cum este de natură divină. Știm că la popoarele vecine păgâne, împărații erau chiar priviți ca divini (egipteni, asirieni, babilonieni, greci, romani). Dar în cazul lui Israel, dincolo de aceste posibile împrumuturi din imnurile glorioase ale altor popoare, este evident un înțeles profetic, mesianic. Adevăratul și veșnicul împărat este Hristos, iar poporul său – sau mireasa sa, este chiar Biserica. Iar nunta și domnia sunt planul lui Dumnezeu pentru poporul său credincios, pentru Biserică.

PSALMUL 45: NUNTA ÎMPĂRATULUI

Psalmul este numit o „cântare a crinilor”, o „cântare de dragoste”. Cuvântul folosit pentru dragoste, în ebreiește, este un cuvânt aparte care se referă la o dragoste nobilă, de cea mai bună calitate a caracterului. Cuvântul este *iedidot*, la plural, dar ne aduce aminte și de faptul că Solomon fusese numit Iedidiah, cel iubit de Dumnezeu (2 Sam 12:25). Apoi, fie cei doi miri sunt asemănați cu crinii, fie că imnul le este oferit ca un buchet de flori de crin. De aceea, psalmul 45 ar putea fi și un fel de prefață la Cântarea Cântărilor, a lui Solomon.

Din punct de vedere istoric, au fost mai multe propuneri de identificare a celor doi miri: ei ar putea fi Solomon și fiica lui Faraon, sau un rege din Israel (case de fildeș, 45:8, vezi și 1 Regi 10:18, ori 22:39) și fiica împăratului din Tir (45:12).

La fel ca în cartea Cântarea Cântărilor, în psalmul 45 sunt implicate două coruri, al bărbaților (*sheminit*) și al fecioarelor (*alamot*). Vocile lor și instrumentele lor se adresează împăratului și împărătesei, mirelui și miresei. Aici este vorba, de fapt, despre căsătoria cerească între Hristos și Biserică. În același timp, și familiile obișnuite au principii importante de învățat pentru relația soț-soție.

A. Lauda împăratului mire, 1-5

În cuvinte foarte strălucite, mai întâi este lăudat mirele. Deși este scris pentru oameni, primul verset merită spus și despre Domnul, așa ar trebui să fie cuvintele noastre pentru el, pline de farmec, de laudă și de măiestrie. Caracteristicile lăudate reprezintă și astăzi frumusețea adevărată a unui bărbat credincios: o vorbire cu har, binecuvântarea Domnului, o îmbrăcăminte cu gust, gloria biruințelor în lupta pentru dreptate, adevăr, bândețe și neprihănire. 1 Timotei 6:11-12 vorbește despre lupta cea bună, despre neprihănire și evlavie, credință, dragoste, răbdare, blândețe. Proverbe 19:22 spune „ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui”. În Coloseni 4:6 se spune „vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare”, iar în Coloseni 3:16 „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.” Portretul mirelui credincios, de caracter, ar trebui să inspire pe fiecare om credincios la un caracter nobil și pe orice soț credincios la o conducere frumoasă în familia sa.

B. Lauda lui Dumnezeu, ca împărat, 6-9

În această a doua parte a psalmului, deja este vorba despre Dumnezeu, în mod clar. Psalmul devine un psalm profetic. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu este veșnic, domnia lui e dreaptă (toiag de dreptate), neprihănită. Versetul 7 este folosit în epistola către Evrei, ca referire la faptul că Hristos, Fiul cel veșnic întrupat, este așezat în domnie mai pe sus de îngerii (Evrei 1:9). Împărăteasa lui Hristos este una, Biserica, mai presus de îngerii cei glorioși și de celelalte lucrări care îi plac lui Dumnezeu foarte (9). În casa Domnului este un mireasmă plăcută, bucurie și cântare (7-8). Aurul din Ofir era foarte curat și prețuit – el este semnul adevăratei bogății, al faptelor bune, după voia lui Dumnezeu (2 Tim. 2:20, Apoc 3:18, 21:18-21).

C. Lauda împărătesei, mireasa mirelui, 10-17

Cuvintele din 10-17 sunt adresate miresei. Este important ca o soție bună să fie dedicată în întregime noii sale familii. La fel și Biserica, a lăsat în urmă trecutul păcatului și trăiește acum doar pentru Dumnezeu. Dacă Hristos este mirele atunci versetul 11 se înțelege perfect: „Și, fiindcă este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale”. O soție nu trebuie să se închine soțului, dar Biserica se închină lui Hristos. Luca 14:26-27 spune că dragostea de Hristos trebuie să fie mai mare decât atașamentul nostru față de oricine altcineva. În viața noastră pe primul loc este Dumnezeu, pe al doilea soția, soțul, familia (dacă

suntem căsătoriți, vezi 1 Corinteni 7:32-35), pe al treilea Biserica și lucrarea Domnului, și apoi, celelalte.

Hainele miresei sunt și ele țesute din aur din Ofir (9 și 13), un loc biblic care, deși este acum de nelocalizat, este recunoscut ca sursa unui aur curat, de mare calitate. În Apocalipsa 19:7-9, îmbrăcămintea miresei (a Bisericii) este de in subțire, curat și strălucitor (faptele bune ale sfinților). Locuința miresei este plină de bucurie și veselie. Copiii ei vor domni peste toată țara. Ea va fi laudată de toate popoarele, în veci (16-17). Adesea, credincioșii sunt asemănați cu „copiii” Bisericii (de exemplu, 1 Ioan 1, „cătore aleasa Doamnă și către copiii ei”).

PSALMUL 72, ÎNTRONAREA ÎMPĂRATULUI

Acesta este cel de-al doilea psalm al Împăratului perfect, din cartea a doua a psalmilor (42-72). Psalmul este compus de Solomon și are trei părți mari, domnia dreptății (1-7), măreția împărăției (8-16), și numele glorios al împăratului (17-19).

Domnia dreptății, 1-7

Adevăratul împărat sau lider (ori pastor, orice alt conducător) judecă și face dreptate. Aceasta a fost și dorința lui Solomon. Adevărata religie nu este doar plină de vorbe, ci este și plină de onestitate, de dreptate. Dreptatea și bunătatea sunt caracteristicile domniei lui Dumnezeu. Într-o domnie dreaptă, cei neprihăniți (sau drepti) vor putea trăi fără teamă și vor înflori. Dreptatea unei domnii îl slăvește pe Dumnezeu și este la fel de binefăcătoare ca o ploaie pe pământul uscat. Nu este bine ca liderii să se intereseze doar de spiritualitate, de gloria și frumusețea întâlnirilor de închinare, în vreme ce sunt tolerate abuzurile, sau ei înșiși conduc prin abuzuri și nedreptate. Această observație este foarte valabilă și pentru felul în care soții își conduc familiile.

O împărăție măreață, 8-16

Împărăția lui Solomon a atins cea mai mare întindere, în comparație cu toți împărații (8, 1 Regi 4:25). Totuși nu a atins niciodată „marginile pământului”. Doar împărăția lui Hristos ajunge peste întregul pământ, în tot universul, de fapt (8, 11). Toți vrăjmașii îi vor fi supuși pe deplin și „vor linge țărâna” (în Orient, vasalii și supușii se închinau regilor sărutând țărâna dinaintea tronului; nu trebuie uitat că în Geneza și șarpele este blestemat să se târască pe pânțe și să mănânce țărână, Gen 3:14).

Pe deoparte, psalmul vorbește despre Solomon și despre împărații lui Israel, pe de alta, el vorbește despre Fiul lui David, Mesia, Hristos. Hristos este acel domnitor din familia lui David care va stăpâni peste toți împărații lumii, care va face dreptate tuturor, sub care omenirea

va înflori cu adevărat. Toți cei credincioși așteaptă cu bucurie venirea lui.

Numele glorios al împăratului, 17-19

De aceea, în 17-19, se arată că Numele acestui împărat va fi veșnic. Toți se vor binecuvânta unii pe alții cu Numele lui. Numele lui este slăvit, și tot pământul va fi plin de slava lui. Solomon vede în chip profetic cum împărăția veșnică și mântuirea veșnică aparțin lui Hristos. Binecuvântările nunții și binecuvântările domniei, sunt ale noastre, prin Hristos. Ele sunt binecuvântările nunții noastre, ca Biserică, prin care suntem uniți pentru vecie cu Hristos și prin care vom domni alături de El, în împărăția sa dreaptă și frumoasă. Învățăm de la Hristos să fim soți și soții așa cum îi place lui Dumnezeu în familiile noastre pe pământ (Efeseni 4), și învățăm de la Hristos că El ne așteaptă să domnim împreună cu El, pe tronul său, mântuiri prin jertfa lui.

APLICAȚII:

Ce calități trebuie să aibă soțul credincios ca să fie un lider după modelul lui Hristos? Folosiți psalmul 45 și 72.

Ce calități trebuie să aibă soția, conform psalmului 45?

Ce calități trebuie să se vadă în viața Bisericii, potrivit psalmului 45?

Când va atinge Împărăția lui Dumnezeu granițe maxime și cine va fi atunci Regele?

De ce este nevoie de dreptate în conducerea popoarelor?

De ce oamenii se vor binecuvânta unii pe alții cu Numele regelui lui Israel?

11, Psa 46-48, Binecuvântare în necazuri: alegerea divină, 46:1-3, 47:1-3, 48:9-14

Când trecem prin situații grele, alergăm la diverse resurse ca să putem face față. Acești trei psalmi 46, 47 și 48, ne atrag atenția că există două încurajări spirituale puternice în asemenea dificultăți și ele sunt paza Domnului și alegerea divină. Paza Domnului este legată de prezența Lui în viața noastră și fără El nu avem siguranță și stabilitate. Alegerea divină este cunoștința așezării în voia lui Dumnezeu și în planurile sale, și ea exprimă legământul pe care Dumnezeu îl dorește cu noi și care are standarde sfinte.

Binecuvântarea în necazuri vine de la Domnul, spune psalmul 46, și El este adăpostul nostru și cel mai mare ajutor. El ne-a ales să fim poporul său și, ca încurajare pentru viitor, ne-a dat simbolul cetății Ierusalimului. Această cetate, cucerită de David și transformată în capitală, a fost dotată cu o fortăreață puternică, fortăreața Sion, zidită pe muntele Moria și înconjurată cu ziduri tari. Solomon a contribuit mult la întărirea și înfrumusețarea cetății, zidind Templul și palatul regal. Ierusalimul a ajuns un simbol al prezenței Domnului, al nădejzii în Dumnezeu și al pazei lui pentru poporul Israel. A fost admirată mult în istorie. Profilul ei glorios, deasupra văii Mării Moarte, la aproape 1000 de metri deasupra mării, a rămas în memoria multora. Ierusalimul a devenit și simbolul Bisericii, modelul locuinței lui Dumnezeu cu oamenii, imagine folosită în Apocalipsa unde găsim detalii despre Noul Ierusalim, cel ceresc. Dumnezeu ne face clar că El a ales această cetate ca simbol al prezenței sale. Noi suntem în mod deosebit binecuvântați prin paza sa divină și prin alegerile lui Dumnezeu cu privire la noi, ca popor al său.

PSALMUL 46: CETATE TARE-I DUMNEZEU

Avem în imnologia evanghelică un imn, *Domnul îmi este adăpost*, care spune în refren „Da, Eu mă-ncred în Domnul, cetatea mea, cetate tare-n vreme rea”. Prezența Domnului este sursa binecuvântării noastre. Fiii lui Core au preluat tema lui David (Domnul este adăpostul și sprijinul nostru) și au inclus-o în cântarea lor. Cât de mare este încrederea noastră în Domnul? Cât de mare este ajutorul lui? Psalmul spune că ajutorul Domnului nu lipsește niciodată în nevoi. Chiar și în caz de cutremur devastator, pe pământ și în oceane, chiar și în timp de furtună sau tsunami nimicitor, sau de potop, Domnul este paza celui credincios. În extrem, pe timpul lui Noe, cetatea Domnului a fost chiar corabia lui Noe.

Versetele 46:5-6, ne aduc aminte de Apocalipsa 21:2-4 și de Apocalipsa 22:1, 3-4. Râul vieții aduce înviore în cetate, Domnul este în mijlocul ei, lumina ei și închinarea ei. Fiii lui Core au văzut, într-un fel profetic, deosebit, Ierusalimul ceresc din viitor, și au înțeles ce vremuri binecuvântate va aduce Dumnezeu, în final.

În versetele 6-10, psalmul 46 descrie putera lui Dumnezeu și felul în care El va supune și va învinge popoarele păgâne răzvrătite. El desființează răutatea și pune capăt războaielor. Dumnezeu este cel ce aduce împărăția păcii. Și 46:6 și 46:10 au aceeași expresie la sfârșitul lor, „Domnul este un turn de scăpare pentru noi”.

PSALMUL 47: PSALMUL ÎNĂLȚĂRII REGELUI

Împăratul se înalță victorios și glorios în cetatea lui, aceasta este imaginea din psalmul 47. Este posibil să fie inspirată din aducerea chivotului la Ierusalim, în timpul lui David, când David s-a bucurat și a jucat înaintea Domnului „din răspuțeri” (2 Sam. 6:14, 2 Cronici 20:26-28). Menționarea trâmbiței în 47:6, a făcut ca să fie psalmul folosit de anul nou la evrei (*Rosh ha-shannah*, septembrie-octombrie).

Totuși, psalmul este un psalm profetic și teologic care vorbește despre puterea lui Dumnezeu și despre întâmpinarea cu bucurie a domniei lui Dumnezeu peste toate popoarele. Versetele 2, 7-9 vorbesc despre domnia lui Dumnezeu peste toate popoarele lumii. Aceasta desigur, se referă la domnia finală a lui Hristos, peste toți împărații și toate împărățiile.

În același timp, iese în evidență rolul principal al lui Israel în lucrarea lui Dumnezeu: Dumnezeu își alege moștenirea, adică pe Iacov pe care îl iubește și îi supune toate popoarele. Toți domnitorii se adună la închinare cu poporul Dumnezeului lui Avraam (9). Toate popoarele bat din palme cu bucurie, la proclamarea domniei lui Dumnezeu (1). Mântuirea întregii lumi se bazează pe alegerile lui Dumnezeu, pe planurile sale înțelepte. Toată apărarea pământului (scuturile pământului) ține de Dumnezeu (9).

Luther, reformatorul, spunea că Hristos s-a înălțat la cerurile fiilor lui Core pentru că versetul 5 se potrivește perfect acestui eveniment: „Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței” (v. 5). Cu siguranță, psalmul 47 este un psalm despre Biserică și domnia lui Hristos, despre rolul central al Israelului în mântuirea lumii, despre stăpânirea lui Dumnezeu peste întregul pământ, cu glorie și putere, cu autoritate înfricoșată (2), biruitor (5, 8), deasupra oricărei puteri sau nume din univers (9). Interesant este că v.7 îi cheamă pe toți să cânte „o cântare înțeleaptă”. A-i da glorie lui Dumnezeu pentru măreția sa fără egal este, într-adevăr, o cântare înțeleaptă.

PSALMUL 48: SIONUL, CETATEA DE NEÎNVINS

Psalmul 48 începe, asemănător cu 47, cu adevărul că Dumnezeu este măreț și lăudat de toți (1), și continuă cu viziunea despre Ierusalim ca cetate de neînvins a Marelui Împărat (2).

Imaginea este idilică, Ierusalimul fiind prezentat ca o înălțime frumoasă, bucurie a întregului pământ. Ierusalimul avea în colțul său de nord fortăreața Sionului, și aceasta era simbolul puterii și pazei lui Dumnezeu peste cetate (2, 3). În același timp, în toată literatura profetică a răsăritului (asirieni, babilonieni, canaaniți), muntele din extremul nord era locuința lui Dumnezeu, prin excelență. Iar, de aici, și la evrei. Cu alte cuvinte, micul plan al cetății Ierusalim, cu Sionul în nord (și muntele, ori dealul, Moria, pe care va fi zidit templul), îi făcea să se gândească la marea fortăreață a lui Dumnezeu, din nordul pământului (Tsaphon). Din punct de vedere istoric și geografic, este posibil ca munții Libanului, din nordul lui Israel, ori Ugarit, din Siria, să fi fost la originea acestei idei. De asemeni, este posibil să avem de a face cu un simbol târziu al muntelui Ararat pe care s-a oprit corabia lui Noe, și unde Noe a adus prima jertfă Domnului, după potop. După acest model s-au făcut și piramidele din antichitate, care aveau, sus la vârf, un templu închinat zeilor. Sau, este posibil, alternativ, ca luminile aurorei boreale, care să văd spre polul nord, din Suedia, Norvegia, chiar Danemarca, Rusia, etc., să fi fost interpretate ca semn or simbol al locuinței lui Dumnezeu.

Pentru israeliți, templul sfințește acest nord al capitalei și este bucuria întregului popor (9-10) pentru că le întreprinde atenția spre domnia lui Dumnezeu în Israel.

Ierusalimul a fost scena unor izbăviri absolut minunate și între ele se pot număra și cea din timpul regelui Iehosafat (2 Cronici 20:1-30) sau din timpul regelui Ezechia (2 Regi 19:1-37). Au fost, așadar, multe asedii ale Ierusalimului, în care populația din cetate s-a încrezut în Domnul și au așteptat ajutorul lui, iar intervenția lui Dumnezeu a fost una cu adevărat miraculoasă. În mod special, în timpul lui Ezechia și Isaia, Dumnezeu a trimis îngerul său să-i lovească armata siriană, iar conducătorii ei, generalul Rabșache și împăratul Senacherib a trebuis să se întoarcă acasă, în alte bătălii. Astfel de izbăviri uimitoare sunt cele la care se referă versetele 48:4-7. Ele sunt expresia poetică a bucuriei trăite în timpul istoriei victorioase, cu Dumnezeu.

De aceea, fiii lui Core spun că „Dumnezeu o va face să dăinuie pe vecie” (8). În același timp, vedem că dreapta lui Dumnezeu nu este doar puternică, dar și plină de îndurare (10).

Admirația pentru Ierusalim este totală (11-14). Ierusalimul merită cu adevărat admirat (12-13). Ne aduce aminte de Ierusalimul ceresc, Apoc.

21:2-3, 10-27. În final, toți recunoaștem că Dumnezeu este veșnic și călăuza noastră în toată viața (vezi și Psa. 23).

APLICAȚII:

Cum înțelegem noi, creștinii, astăzi, binecuvântările asupra Ierusalimului? În ce fel aceste binecuvântări ne fac să ne gândim la frumusețea Ierusalimului ceresc?

Te-ai oprit să îi dai slavă lui Dumnezeu pentru domnia lui peste orice popor și civilizație, peste întregul pământ și peste întregul univers?

Unde este, cu adevărat, locuința lui Dumnezeu? În nord? De ce psalmii 46-47 vorbesc despre muntele Domnului, în miazănoapte? Ce spune Biblia despre felul în care va locui Dumnezeu împreună cu poporul său în Ierusalimul ceresc?

Se poate referi psalmul 47 și la mileniul de pace, dar și la veșnicia domniei lui Hristos?

În ce fel înălțarea Domnului se potrivește cu descrierea regelui victorios din Psalmul 47?

Care versete din acești trei psalmi pot deveni un motto sau un refren important al vieții tale?

18, Psa 49-50, Binecuvântarea meditației și a curăției, 49:8-13, 20; 50:14-17

Psalmul 1:2 îi numea fericiți pe aceia care își găsesc „plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui!”. Psalmii 49-50 ne dau ocazia să devenim astfel de oameni cugetând despre soarta celor nedrepti (49, psalm al fiilor lui Core) și despre adevărata închinare care îi place Domnului (50, psalm al lui Asaf).

PSALMUL 49: ÎNȚELEGE SOARTA CELOR NEDREPTI

Versetele 1-4 sunt o introducere în psalmul propriu-zis. Spre deosebire de alți psalmi adresați lui Israel, sau împăratului, sau credinciosului evreu, acest psalm este adresat în mod limpede tuturor oamenilor, bogați sau săraci, mari sau mici, oricărui popor (1-2). Este un exemplu că Scriptura este pentru toți oamenii, iar psalmii nu sunt doar niște cântări naționale. În plus, în versetele 3-4, aflăm câteva secrete despre inspirația divină. Gândul oamenilor (inima) devine plin de cuvinte înțelepte, dar ele vin prin insuflare divină și, uneori, contextul sau mediul, este foarte important (sunetul harfei). Acestea sunt, adeseori și condițiile bunei înțelegeri a Scripturii: înțelepciune (învățătură și seriozitate), prezența Duhului Sfânt și o stare de închinare, și un mediu bun, o meditație dedicată.

Psalmul are două părți și un refren important despre soarta omului care are poziții înalte în societate, dar nu îl are pe Dumnezeu (12, 20).

În prima parte, 49:5-14, se arată soarta celor necredincioși și faptul că poți trăi o viață de credință de succes, chiar dacă ești înconjurat de oameni nedrepti și mândri. Într-adevăr, poți trăi fără teamă de ei (1) deoarece încrederea celor răi în bogății, este greșită. Ea nu le va răscumpăra sufletul, nici nu le va lungi viața. Orgoliul și trufia lor îi face să se creadă centrul pământului așa încât ei își pun numele peste firme, peste țări și peste regiuni, peste orașe (Stalingrad, Leningrad, etc.).

Cine se mândrește și crede că averea poate rezolva totul greșește profund: mântuirea este atât de scumpă încât nu o poate plăti nimeni, niciodată (8). În evanghelia după Luca 18:18-27, ucenicii se întrebă cine mai poate fi mântuit, dacă bogații vor intra cu greu în împărăția lui Dumnezeu (24), iar Isus răspunde: „Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu” (27).

Dar, așa cum spune refrenul psalmului (49:12), omul pus în poziție de cinste, nu va dăinui veșnic, ci, dacă nu îl are pe Dumnezeu, va pieri ca un animal destinat tăierii. Problema nu este că a ajuns în poziție de

cinste, de conducere, cum s-ar crede, ci faptul că este acolo, dar nu are pricepere să creadă în Dumnezeu (49:20).

A doua parte a psalmului, 49:13-20, deplânge soarta celor ce se încred în acești lideri orgolioși, și arată binecuvântările celui credincios. Cei ce îi urmează pe acești lideri încrezuți, fac așa pentru că le place discursul lor trufaș. Ei însă nu își dau seama că merg la moarte, ca o turmă a răutății, și că vor pieri ca iarba călcată în picioare (13-14). În schimb, sufletul celui credincios va scăpa de Locuința morților, căci Dumnezeu îl va ocroti. Aici Locuința morților, Șeolul, este nu doar mormântul, ci locul de pedeapsă al celor ce au murit.

Versetele 16-19, arată că încă o dată că nu trebuie să ne temem de succesul vizibil al celor bogați și mândri. Toate nu vor dura decât o viață de om, și vor trece. Problema celor răi este că, deși au poziții de cinste, dacă nu au pricepere, vor sfârși ca niște biete animale sortite tăierii (20).

Psalmul, deși are un mesaj de judecată și muștrare, este totuși un psalm de încurajare pentru cei credincioși. Ei nu trebuie să își trăiască viețile frământați de teamă și invidie pentru cei puși în poziții înalte, ci să știe că Domnul le scapă sufletele. Aceasta este miza cea mare a vieții pe pământ: mântuirea vieții noastre, iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, învierea finală la venirea lui Hristos, și moștenirea cerească.

PSALMUL 50: ADU O ÎNCHINARE ADEVĂRATĂ

În mod interesant, și Psalmul 50 are un refren specific, în versetele 14-15 și 23, un refren despre adevărata închinare. Acest refren spune că mulțumirea și împlinirea promisiunilor sunt închinarea cea adevărată. Ascultarea de Dumnezeu care înseamnă să îl chemi în ajutor în ziua necazului, iar apoi, după ce Domnul intervine, să îi dai slavă (15), aceasta este închinarea adevărată. Cine mulțumește lui Dumnezeu, ca jertfă, și îl aduce glorie fiind atent la viața sa (adică, veghind), acela va vedea mântuirea lui Dumnezeu (23). Refrenul acesta trebuie ținut bine minte, pentru că este esența psalmului.

La fel ca psalmul 49, și psalmul 50 este adresat, de fapt, întregului pământ (1), iar mesajul vine din Ierusalimul ideal, spiritual, perfect de frumos de unde ne vorbește Domnul. Adică, din nou, este Ierusalimul ceresc, templul sfânt din ceruri.

Psalmul 50 are și el, două părți. În prima parte (1-13), poporul Israel este muștrat că aduce doar jertfele poruncite de Lege, fără să aibă o închinare adevărată din inimă, cu sinceritate, cu laudă și ascultare de Domnul. Domnul vrea să vorbească cu poporul său cu care are legământ prin jertfă (5), și noi ne gândim în primul rând la jertfa lui

Hristos. Această primă parte ne aduce aminte de cele șapte mesaje către cele șapte biserici din Apocalipsa 2-3. Domnul știe și ce facem bine, și ce facem greșit și vrea să ne îndreptăm.

Domnul vine și nu tace, el vine cu un foc sever al cercetării și judecății, cu o furtună a judecății (3). Adevărurile de aici, din prima parte, nu sunt pentru păgâni, ci pentru cei credincioși (5). Aici se includ și evreei și creștinii, deși primii destinatari sunt, totuși, israeliții (50:7). Este o problemă de dreptate cerească (6).

Declarația lui Dumnezeu în 50:7 sună ca prima din cele 10 porunci: „Ascultă, Israele” (*Șema Israel*, Deut. 6:4). Jertfele poruncite de Lege sunt importante, și Israelul le aducea cu regularitate, dar problema era alta. Dumnezeu are nevoie de inimi noi și caractere sfinte, el nu se hrănește cu jertfele. Jertfele trebuia să arate ascultare și pocăință, și dragoste de Dumnezeu. Aceasta este esența formalismului: să aduci jertfe lui Dumnezeu ca și cum îi faci o favoare, și să nu îi mulțumești din inimă sinceră, trăind sfânt, ca un om de caracter.

Apostolul Pavel ne îndeamnă în Romani 12:1 să aducem trupurile noastre ca o „jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Adevărata jertfă este o viață sfântă, o viață de ascultare. Și așa, cum spune Psalmul 50, adevărata jertfă este mulțumirea și recunoștința noastră. Mărturia Bisericii în lume ar fi mai bună, dacă nu ne-ar interesa doar programele bune dinăuntrul clădirii, ci experiența personală cu Dumnezeu și recunoștința față de El.

Partea a doua a psalmului 50 cuprinde un mesaj din partea lui Dumnezeu către cei răi (16-22). Cei răi și neascultători se află, de regulă, în afara poporului sfânt, dar aici se pare că este vorba de cei neascultători dinăuntrul poporului Israel. Ei cunosc legile Domnului și legământul Domnului, dar nu le țin. Ei resping Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura. Cel neascultător este lipsit de caracter: el fură, nu se ferește de adulter, bârfește, urăște, vorbește de rău. Dumnezeu este în mod clar împotriva acestui mod de viață și îi avertizează (21-22). De aceea, în 50:23 apare din nou refrenul psalmului 50 și îndemnul de a aduce mulțumirea ca jertfă, și un caracter frumos. Doar aceștia, care nu se limitează la o religie exterioară, ci vor o inimă nouă, vor cunoaște mântuirea Domnului.

APLICAȚII:

Cum ne ajută psalmul 49 să înțelegem inspirația Bibliei? Cum trebuie să medităm astăzi la Cuvântul lui Dumnezeu, ca să îl înțelegem?

Care sunt lucrurile care te fac să te temi în viață, când privești la succesul oamenilor nedrepti? Ce spune psalmul 49 că trebuie să facem?

Care este marele neajuns al vieții de pe pământ, chiar și pentru cei bogați sau în poziții de conducere? Cine ne poate da mântuirea și de ce este importantă?

Care este refrenul psalmului 49? Dar al psalmului 50?

Cum te asiguri că în viața ta eviți închinarea legalistă, formală, și cauți închinarea adevărată, cerută de Domnul? Care sunt formele unei închinări legaliste, astăzi?

Ce reproșuri aduce Dumnezeu popoului său cu privire la închinare, în psalmul 50?

Ce avertizări dă Dumnezeu celor necredincioși? Cum se poate ca în poporul lui Dumnezeu să existe oameni necredincioși?

25, Psa 51-54, Bindecuvântarea muștrării, 51:9-14, 52:7-9; 53:2-4

Psalmi 51-54 ne arată că unele din primejdiile mari în viața celui credincios, vin din propriile căderi (psalm 51), din dezamăgirea și capcanele aduse de trădarea celorlalți (psalm 52 și 54), și din ispita necredinței (psalm 53). Bindecuvântarea Domnului vine peste noi din belșug însă, atunci când acceptăm muștrarea Domnului și ne bazăm pe El cu încredere deplină.

PSALM 51: ASCULTAREA MUȘTRĂRII DUCE LA POCĂINȚĂ

Psalmul 51 este psalmul frământărilor și pocăinței lui David în urma păcatului său și a muștrării primite de la profetul Natan. Acesta l-a muștrat pentru adulterul comis și pentru crima premeditată, într-un mod respectuos, pentru că era rege, dar foarte clar și direct, în același timp. Poate un creștin să păcătuiască? Da, este posibil, dar dacă este cu adevărat credincios, pocăința va apărea destul de curând și va fi radicală, fără compromisuri și ocolișuri. Practic, această pocăință radicală a lui David este subiectul principal în psalmul 51.

Ar fi folositor să observăm etapele pocăinței lui David. Putem să deosebim șapte pași importanți, șapte principii ale pocăinței.

1. El apelează la îndurarea Domnului, și cere să fie iertat și curățat de păcat (1-2, 7)
2. El își recunoaște păcatul și îi dă dreptate Domnului în judecată sa. El nu se ceartă cu Dumnezeu. David recunoaște că din naștere este un om cu înclinații păcătoase (3-5).
3. David caută adevărul lui Dumnezeu și înțelepciunea lui, o curăție deplină (6, 9).
4. David cere Domnului harul iertării, adică bucuria în Domnul (8, 12). Pocăința adevărată e sinceră, dar nu trebuie să fie disperată și depresivă.
5. David dorește un caracter nou și dorește să fie în continuare în prezența și sub călăuzirea Duhului Sfânt (10-11). Pocăința adevărată caută lucrarea și conducerea Duhului Sfânt.
6. David este gata să vestească și altora bunătatea Domnului și calea pocăinței (13-15).
7. În final, David arată, la fel ca Asaf, psalmul 50, că nu jertfele de animale sunt dorite de Dumnezeu, ci „un duh zdrobit”, o „inimă zdrobită și mâhnită” (16-19). Adevărata pocăință și adevărata închinare se interesează de un caracter nou și ascultător, nu se limitează la jertfe și reguli religioase.

PSALM 52 ȘI 54: CUM SĂ SUPRAVIEȚUIEȘTI TRĂDĂRII

O a doua sursă de încercare în viața credinciosului este trădarea prietenilor. Poate că ne-am obișnuit să credem că toți oamenii în jur sunt binevoitori și drepecți. Cei realiști observă însă că lucrurile nu stau așa. Există multe situații în care suntem trădați, înșelați, disprețuiți, alungați și ne simțim îngrozitor. David a avut mai multe experiențe de felul acesta. Chiar și în familia sa au fost unii care l-au trădat (de exemplu, fiii săi, Absalom și Adonia, cu privire la tronul țării). Trădările sunt experiențe care nu sunt controlabile – deși, uneori, ele pot fi anticipate. Este Dumnezeu în control și atunci, ne putem încrede în El și atunci, sau acelea sunt momente de prăbușire ale existenței noastre și a planurilor de viață pe care ni le-am făcut?

În psalmul 52 este vorba de trădarea lui Doeg, edomitul, care s-a dus să îi spună lui Saul că David îl vizitase pe preotul Ahimelec și a primit merinde și sabia lui Goliat de la acesta (1 Samuel 21-22). În psalmul 54 este vorba despre locuitorii din Zif, care, pe când David își pusese tabăra lângă ei, înaintea pustiei, într-o pădure, l-au pârât lui Saul ca să vină și să îl prindă acolo (1 Samuel 26:1-2). Cele două porțiuni din Biblie merită citite ca să înțelegem încercările lui David și starea lui de spirit.

Psalmul 52 cuprinde, în sine, o discuție imaginară cu Doeg, edomitul. David știe că din cauza mărturiei rele a lui Doeg au fost uciși 85 de preoți, inclusiv Ahimelec, pentru că l-au ajutat pe David. Cinstea lor nu a fost prețuită deloc, și nici faptul că erau slujitori credincioși ai Domnului. Doeg, din neamul edomiților, al lui Esau, șef peste turmele lui Saul din pustiu, și-a lingușit stăpânul și i-a făcut să pară trădători.

De aceea, David rostește judecăți importante asupra lui Doeg și a caracterului său. Limba lui a fost „înșelătoare”, iar cuvintele au fost „nimicitoare” (4). El a mințit cu privire la intențiile preoților, iar Saul l-a crezut. Doeg este un exemplu de om care iubește răul, nu binele (3) și care se încrede în bogăția lui și în poziția lui. Isaia 5:20 și Romani 1:32 vorbesc împotriva acestui fel de oameni. David se încrede în dreptatea lui Dumnezeu care va pedepsi răutatea lui Doeg (5, 7) și îl va binecuvânta pe David ca pe un „măslin verde” (8). Cei răi nu se vor mândri în veci cu răutatea lor (1, 5, 7).

Când suntem confrunțați cu nedreptate extremă, nu trebuie să deznădăjduim. Domnul va aduce o judecată dreaptă pentru cei răi și o binecuvântare durabilă pentru cei credincioși. Numele lui merită întotdeauna să fie lăudat!

În psalmul 54, David cere ocrotirea Domnului, în fața capcanelor celor asupritori. Cei din pustia Zif, l-au trădat și Saul a putut să-l urmărească la marginea pustiei și era să îl prindă. David a avut și el ocazia, atunci, să îl ucidă pe Saul, așa de aproape ajunseseră cele două

grupuri înarmate, dar Dumnezeu i-a dat înțelepciune să se înfrâneze și să lase judecată în mâna Domnului. Cei asupritori pot gândi diverse acțiuni înșelătoare și pot căuta doborârea oamenilor credincioși prin diverse capcane. Dar Domnul este cel ce ascultă rugăciunile și dă victorie. Răutatea celor răi se va întoarce împotriva lor (5).

În viață pot apărea situații dificile din partea unor oameni individuali, sau din partea unor comunități care acționează nedrept. În ambele situații, Domnul este suveran și el va răsplăti pe fiecare cum se cuvine. Aici avem o teologie a istoriei. Merită să nu fii descumpănit de trădările celor din jur, ci să mergi înainte pentru că Domnul va da izbăvire. Merită însă să reținem și răspunsul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego din cartea Daniel 3:17-18. „Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!”.

PSALM 53: NU TE LĂSA INFLUENȚAT DE NEBUNIA NECREDINȚEI

În timpul regimului comunist, acest psalm era amintit des în relație cu ideologia atee a statului de atunci: „nebulul zice în inima lui, Nu este Dumnezeu. S-au stricat oamenii, au săvârșit fărădelegi urâte, nu este niciunul care să facă binele” (53:1). Richard Wurmbrad scria odată că Dumnezeu nu face nimănui complimente pe gratis. Într-adevăr, din punct de vedere al Bibliei, este o nebunie să te amăgești că nu există Dumnezeu. Mulți vor să creadă însă că Dumnezeu nu există, pentru nerecunoașterea lui Dumnezeu funcționează ca un paravan pentru nedreptățile la care se gândesc. Necredința nu are o fundație ultimă, puternică, în lipsa de dovezi în favoarea Domnului, ci temelia neascultării se pune în liniștirea etică de care mulți au nevoie ca să trăiască în păcat. Blaise Pascal spunea că este destulă lumină pentru cei ce vor să creadă și destul întuneric pentru cei ce nu vor să creadă în Dumnezeu. David spune că necredința este o nebunie (1), o pierdere a minții (4). Versetul patru este un citat din înseși cuvintele lui Dumnezeu: este grav să săvârșești nelegiuirea, să-i ataci pe cei credincioși ca și cum vrei să-i devorezi, să nu mai existe, și să nu te închini Domnului.

David așteaptă cu încredere izbăvirea Domnului, care va aduce multă bucurie poporului Domnului (6).

APLICAȚII:

Care sunt cele trei dificultăți majore pe care trebuie să le învingi în viață, potrivit psalmilor 51-54? De trebuie să fim pregătiți pentru ele?

Care sunt principiile pocăinței, conform psalmului 51?

Cât de tare merită să fim afectați de posibilitatea trădărilor? Ne putem încrede că Domnul știe toate și toate sunt sub controlul suveranității sale? Ce ne spun experiențele de viață ale lui David? Sunt rugăciunile lui aplicabile și nouă?

De ce spune Biblia că necredința este un fel de nebunie?

De ce unii oameni preferă să afirme că Dumnezeu nu există? Cum putem să vestim vestea bună a evangheliei unor astfel de oameni?

August

1, Psa 55-56, Binecuvântarea încrederii în Domnul, 55:6-13, 16; 56:1-3

Psalmii 55-56 se referă, în principal, la un singur gând: în mijlocul confruntării cu cei răi, în viață, trebuie să ne încredem în Domnul și să așteptăm izbăvirea lui. Aceasta este starea sufletească în care se află David și scrie acest psalm. Amenințările sunt atât de mari și de clare încât David simte că ar fi vrut să aibă aripi și să zboare într-un loc liniștit, cât mai departe de probleme, dacă ar fi fost posibil. Într-adevăr, psalmul 55:6-7 ne spune pe față această dorință, iar în titlul psalmului 56, se arată, de asemeni, ceva asemănător, faptul că rugăciunea lui David urmărește melodia dintr-o altă cântare, numită „Porumbel din stejarii depărtați”. În psalmul 55 se pare că David se plânge de oameni care îl persecută în Israel, chiar foști prieteni, în vreme ce în psalmul 56 este vorba de filistenii care umblau să îlucidă. Ca să spunem așa, este vorba despre dușmani dinăuntru și din afară.

PSALMUL 55: RUGĂCIUNEA PAZEI DE TRĂDAREA PRIETENILOR FALȘI

Psalmul 55 te invită la încredere în Domnul, în vremuri de persecuție și de trădare din partea celor apropiați. Asemenea complicații arată cât de adânc poate pătrunde păcatul omenesc în viața familiei, a comunității, și cât de mult de poate afecta. Comunismul și nazismul, dar nu numai acestea, au arătat destul de clar ce înseamnă trădarea adusă în mijlocul familiei. Părinții și-au trădat copiii, copiii și-au trădat părinții, la serviciile de securitate a statului, iar soții s-au trădat între ei. Multe familii din China, Rusia, și chiar din România sunt mărturii ale acestor drame. Multe prietenii au fost distruse de această formă a păcatului, iar cei care se știu informatori, au trăit și trăiesc cu o povară grea, apăsătoare, în sufletul lor. Chiar și Bisericile au trăit astfel de drame în comitetele lor, între pastori și între membrii Bisericilor. De aceea, și noi îl putem înțelege pe David și avem nevoie de vindecare sufletească și de puterea Domnului ca să mergem înainte, pentru că aceste încercări pot apare în diverse forme, chiar și astăzi.

O primă rugăciune a lui David apare în 55:1-3 și ne spune greutățile prin care trece. El se frământă și rătăcește, din cauza presiunii enorme puse asupra lui de adversari (apăsare, gălăgie, urmărire, nedreptăți). Persecuția nu vine niciodată simplu, ci vine cu gălăgie, cu presiune din partea multora, cu urmărire, cu zarvă nedorită în jurul persoanei tale. De aceea, David insistă ca Domnul să îi asculte rugăciunea.

Presiunea poate ajunge foarte intensă, încât ești cuprins de frică și îți-e teamă de tot felul de repercusiuni (4-5). Dacă am putea am fugi cât mai departe să scăpăm de astfel de situații, sau dileme, și să găsim noi oportunități (6-8). Ce este de făcut însă, atunci când nu poți fugi

nicăieri? Când nu îți poți da demisia? Când nu poți ieși din grupul acela dificil? Desigur că părăsirea grupurilor nocive și a persoanelor nocive, care îți fac rău fiind mereu nemulțumite și agresive, este un tratament foarte folositor. Ne putem reveni mai ușor și să ne refacem sufletește, dacă schimbăm mediul. Dar, ce-i de făcut, uneori, când nu se poate părăsi confruntarea? Chiar și David a încercat să fugă de Saul, drept la Filistenii, dar nu a rezolvat problemele așa (exemplu, 1 Sam 27-31).

Atunci avem nevoie să ne bazăm pe intervenția lui Dumnezeu, să ne întărim în rugăciune și în caracter. David se roagă să vină un timp de confuzie peste adversarii lui, ca la Babel (9-11). El constată că unii din prietenii lui l-au părăsit (12-14). De aceea, dorește nimicirea totală a celor răi (15). Desigur că, în cazul conflictului cu Saul sau cu filistenii, o asemenea rugăciune era mai ușor de spus. Ce era de făcut, însă, atunci când tocmai fiul său Absalom l-a trădat și dorea să îi ia împărăția și viața? Atunci David a ajuns foarte frământat de aceste dileme. Neemia 4:1-5 și 6:1-14 sunt exemple asemănătoare, iar Neemia se roagă în sensul ca Domnul să își aducă aminte de aceste bârfe și presiuni, de oamenii care urzesc planuri rele... Rugăciunea lui Neemia este mai pașnică, mai controlată, dar ne dăm seama din ea că presiunile care era supus erau foarte mari. Gândește-te și la persecuțiile lui Daniel sau ale profetului Ieremia. Cum ar trebui să fie rugăciunea noastră în situații de încercare și criză?

David este plin de încredere în Domnul – și la fel trebuie să fim și noi (16-19^a). El ne aude și va domni cu dreptate. Rugăciunea aceasta este continuată în 55:22-23. Avem și aici un motto faimos: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (22).

Să observăm descrierea celor răi și să ne ferim de ea (19b-21). Ei nu se mai tem de Dumnezeu și s-au împietrit total (nu mai este nădejde de schimbare – o judecată foarte radicală, 19). Ei nu își țin cuvântul și legămintele, și îi atacă pe cei care sunt pașnici (20). Ei vorbesc foarte mios (ca untdelemnul, ca smântâna, 21), dar cuvintele lor sunt tăietoare ca săbiile. Sunt oameni prefăcuți, ipocriți, ascunși. Cum te poți feri de ei? Cum poți lupta cu ei? Doar prin ajutorul Domnului și perseverență înțeleaptă în bine. David își încredințează soarta, sau destinul, în mâna Domnului (22). În limba ebraică este vorba de moștenirea care se trage la sorți – încredințează-ți sorții în mâna Domnului. El știe să ne dea o moștenire binecuvântată. Nu există noroc, există paza și ocrotirea Domnului, binecuvântarea lui.

PSALMUL 56: RUGĂCIUNEA PAZEI DE TRĂDAREA VRĂJMAȘILOR MÂNDRI

Psalmul 56 urmează parcă același model cu psalmul 55. De data aceasta, vrăjmașii sunt filistenii cei bine înarmați și trufași. Ei îi

priveau cu dispreț pe evrei, ca pe niște primitivi. Este mai greu să te lupți atunci când ești disprețuit. David se roagă ca Dumnezeu să îi arate îndurare (1-2).

Trebuie să ținem minte câteva lucruri importante. Domnul ține cont de durerile și frământările noastre (8). David își imaginează că Domnul are un burduf unde sunt strânse toate lacrimile și durerile noastre, că are o carte unde le scrie pe toate. Dumnezeu nu le uită pe niciuna, ci ne ascultă întotdeauna. Apoi, soluția noastră în primejdii, este cea din 56:3, „ Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine”. Omul credincios își ține promisiunile față de Dumnezeu și îl laudă (10-13).

APLICAȚII:

De ce credeți că subiectul atacului celor răi revine în psalmii lui David atât de des?

Creștinul poate fi cuprins vreodată de teamă? Ce trebuie făcut atunci (56:3)?

Care sunt trăsăturile sufletești ale celor răi în psalmii 55-56?

Cum trebuie să fie rugăciunea noastră dacă ajungem în împrejurări de persecuție și presiune sufletească? Cum trebuie să acționăm ca să avem o mărturie bună și să nu cădem de oboseală?

8, *Psa 57-59, Binecuvântările ocrotirii Domnului, 57:1-6, 59:1-10*

Toți acești trei psalmi, 57, 58 și 59, au în introducere un titlu comun, „nu nimici” sau „nu distruge” (în ebraică *al-tasheth*, care apare doar în psalmii 57-59 și în psalmul 75). Este posibil să fi fost o melodie cunoscută atunci, fie o expresie des folosită, pe care a împrumutat-o și David. Ea poate fi chiar rugăciunea personală a lui David, deoarece el i-a cerut adesea Domnului să nu îl lase la voia dușmanilor săi. Ocrotirea Domnului este singura speranță a lui David și, la adăpostul ei, regele vrea să fie un om cât mai drept. În același timp, îndemnul poate fi o interdicție de felul cu care David l-a oprit pe Abişai să îlucidă, în peșteră, pe Saul (1 Samuel 26:9). Psalmii aceștia ne învață să prețuim și să cautăm ocrotirea Domnului, pentru că doar la El găsim adăpost și pază de amenințări și primejdii.

PSALMUL 57: RUGĂCIUNEA UNEI INIMI TARI

În situația dramatică a fugii de Saul, David a căutat scăpare într-o peșteră. De fapt însă, ocrotirea cea mai importantă i-o dădea Domnul. David cere mila Domnului și se încrede în Dumnezeu (1). El știe că Dumnezeu din ceruri îl aude (2), și ca va lucra în favoarea lui, trimițând o izbăvire din ceruri (3). În timp ce prigonitorii îi trimit insulte, dar Domnul îi trimite izbăvire. Aceasta este concluzia la care se oprește David în 57:3 (prima *Oprire*, *shela*). Singurul care poate îndrepta semnificativ situația este Dumnezeu, El poate acționa invers față de răutatea oamenilor.

Nevoia de izbăvire se vede în 47:4-6. Primejdia este mare, iar violența vrăjmașilor este evidentă. David îi compară cu niște lei. Gurile lor varsă flăcări, au dinții ca sulițele și săgețile, iar limbile le sunt ca o sabie. Ei sapă gropi și capcane. Aici este a doua *Oprire* a psalmului (*shela*). Primejdiile prin care trecem pot fi redutabile. Ele ne pot face să ne încovoiem (6).

Ultima parte a psalmului, 47:7-11, ne arată încrederea lui David, care știe că Domnul îl va izbăvi. Inima lui este tare și el este gata să cânte (7-9). Bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu sunt înalte cât cerurile (10-11). El își va face cunoscută autoritatea și puterea pe pământ. Isaia 26:3 spune astfel: „celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești (asiguri) pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine”.

PSALMUL 58: JUDECAREA JUDECĂTORILOR NEDREPTI AROGANȚI

Psalmul 58 închide un subiect deschis de David în psalmul 52, despre trădare și despre judecata nedreaptă. El are nevoie de ocrotirea Domnului în fața judecătorilor nedrepti. Într-un fel, vocea lui David se aseamănă aici cu plângerile lui Iov, când era acuzat pe nedrept.

Judecătorii nedrepti tac în fața abuzurilor și au inima plină de nelegiuiri ei înșiși (1-2). Ei au o istorie lungă de nedreptăți, parcă de când s-au născut (3). Încăpățânarea lor în facerea răului este remarcabilă. Ei își toarnă otrava în continuu ca un șarpe surd, care nu poate fi fermecat de nici un împlânzitor de șerpi, oricât i s-ar cânta la ureche (4-5; psalmul sună de parcă David ar fi vizitat Egiptul sau India).

De aceea, David cere Domnului să intervină (6-11). Armele (dinții) să le fie zdrobite, săgețile să li se tocească (6-7)! Să treacă din viață ca un melc care se topește și ca un embrion care nu mai apucă să se nască (8)! Este o mare ușurare când răutatea își pierde eficiența, când cei răi cad în anonimat. Aici David vine cu o imagini rare. Focul răutății lor să își piardă tot combustibilul, chiar înainte de a se aprinde (9). Victoria dreptății are parte de o comparație grea: pământul va fi plin de sângele celor răi (10). Isaia 26:21 are o idee asemănătoare, dar Apocalipsa 14:16-20 arată că judecata celor răi, va fi ca zdrobirea strugurilor în teasca mare al mănii lui Dumnezeu. Domnul va judeca pământul și va răsplăti pe cei fără vină și fără prihană (11). Aceasta este o dorință legitimă, și când ne aducem aminte de atrocitățile comise de ISIS, califatul musulman, în Siria și Irak, împotriva creștinilor, dar și a multor altora, parcă dorim și noi o judecată aspră împotriva lor, cât mai curând. Se mai potrivește aici rugăciunea „nu nimici”?

PSALMUL 59: JUDECAREA VRĂJMAȘILOR AROGANȚI

Al treilea psalm, 59, este dedicat și el pentru directorul cântăreților și are tema „nu nimici”. Situația este mai dramatică decât cele dinainte, și, cronologic, ea avut loc înaintea evenimentelor din ceilalți psalmi. De data aceasta, Saul își trimisese soldații să îl omoare pe David acasă la el (1 Sam. 19:11-17). David înțelege foarte bine că doar la Dumnezeu este ocrotirea.

Cei răi fac planuri, trădează și stau la pândă (1-3). David protestează că este nevinovat (3), dar deși este fără vină, dușmanii lui tot îl urmăresc (4).

Urmărirea lor îl intimidează pe David pentru că ei urlă și dau ocol cetății, și se mândresc că nimeni nu îi aude (6-7 și 14-15). Adeseori, cei răi se poartă în mod intimidant: sunt mândri, acționează zgomotos și la vedere ca să ne temem de ei. Scăparea lui David este la Domnul. Noi suntem speriați de ei, dar Dumnezeu râde de cei răi (8). Râsul lui Dumnezeu (8) este mai tare decât bațjocurile oamenilor (6-7).

Cum trebuie să fie pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei răi? Totală sau parțială? David arată îndurare, dar ar vrea ca ei să fie dați de exemplu și să fie prinși în minciuna și mândria lor (11-12).

Între acești dușmani se află Saul, care îl urmărește chiar și în peșteri, să îl ucidă, ca în Psalm 57, sau îi împresoară casa și îl pândește

să îl omoare – ca în Psalm 59. De asemenea, între ei se află și judecătorii nedrepti din Psalm 58, care ne amintesc de prietenii lui Iov, care ajung și ei judecători nedrepti și acuzatori. Dilema rugăciunii lui David se vede bine în 59:11 și 50:13, unde David, spune o dată, Doamne nu-i nimici, iar a doua oară spune, Doamne, nimicește-i.

Pentru David, Domnul este turnul lui de scăpare (și 16 și 17), adăpostul său de încredere – și la fel este și pentru noi.

APLICAȚII:

Cum își manifestă cei mândri răutatea lor?

Cum încercă cei răi să îi intimideze pe copiii lui Dumnezeu?

Cum este Domnul adăpostul nostru în vremuri dificile? Cum a fost adăpostul lui David, în timpul vieții lui?

De ce și cum poate fi inima noastră tare în credință în Dumnezeu?

Cum va judeca Domnul pe cei violenți și nedrepti, în final? Ce trebuie să facem noi, cei credincioși, până în ziua judecății finale, în această privință?

15, Psa 60-62, Binecuvântarea biruinței în Numele Domnului, 60:9-12, 61:1-4, 62:5-8

Psalmi 60-62 sunt psalmii biruinței în Numele Domnului, dar ei ne atrag atenția și asupra testelor de leadership. În mijlocul unor victorii poți avea parte de înfrângeri secundare și crize colaterale. În mijlocul victoriilor, te poți simți singur, uneori, și gata să naufragiezi. În mijlocul victoriilor, poți avea parte de opoziție neloială și singura scăpare este Domnul.

PSALMUL 60: VICTORIA ESTE PUSĂ UNEORI LA TEST

Psalmul 60 vorbește despre situația dificilă amintită în 2 Samuel 8:1-8, 13-14, și 1 Cronici 18:1-12, când David s-a luptat împotriva sirienilor, conduși de Hadadezer, regele din Țoba. El l-a învins pe Hadadezer, cu cei 20,000 de infanteriști ai săi, 1000 de care și 1700 de călăreți, și i-a lăsat doar 100 de care. I-a învins apoi și pe cei 22,000 de sirieni veniți să îl ajute pe Hadadezer, pentru că era vorba de două regate siriene-aramene, și a reușit să obțină controlul militar de-a lungul văii Eufratului. Între timp, însă, s-au ridicat împotriva lui Israel și edomiții în sud, care i-au învins la graniță. David l-a trimis pe Ioab să liniștească situația și acesta a învins în Valea Sării o armată de 12,000 de edomiți. Totuși, victoria deplină a fost obținută de David, care a ajuns și el acolo din Siria, mai târziu, și care a înfrânt Edomul în mod decisiv, ridicând pierderile edomite la 18,000, plus toate fortărețele din munți (2 Sam 8:13-14, 1 Cron 18:12). Este adevărat că Ioab a început bătăliile, dar este foarte adevărat și că a fost nevoie de David să le finalizeze, și să învingă și fortărețele (este posibil, în același timp, ca Ioab să fi așteptat pe David să dea atacul final). Toate aceste victorii ne aduc aminte de cântecul din Israel care spunea că Saul a învins miile lui, dar David a învins zecile lui de mii (1 Sam 18:7).

David a învățat în timp ce înseamnă să fii alesul Domnului. El te cheamă și te ajută în victorii, dar uneori apar și înfrângeri, mai ales dacă este vorba de unele scăderi spirituale, ale noastre personale sau ale celor apropiați, sau ale creștinilor din Biserică. Aici este vorba despre înfrângeri și nevoi care apar în mijlocul unor victorii. În timp ce era învingător în Siria, David era învins acasă, în sudul regatului, de edomiți. Charles Spurgeon spunea "Să fii părăsit de Dumnezeu este cea mai grea calamitate care îl poate ajunge pe un om – sau pe un popor; dar forma ei cea mai neagră este când cineva nu este conștient de ea și nu îi pasă". David este însă conștient că, în toiul bătăliilor victorioase, sunt înfrângeri în fața cărora trebuie să ne verificăm viața.

Psalmul are trei părți 60 are trei părți. Prima conține rugăciunea plângerii (1-5), în care David vorbește și spune „Dumnezeule, ne-ai lepădat, ne-ai împrăștiat și Te-ai mâniat: ridică-ne iarăși!” (1). El cere

ajutorul Domnului și mulțumește pentru steagul de biruință pe care l-a primit poporul (5). Și noi am primit un steag de biruință, al lui Hristos, steagul evangheliei. A doua parte este răspunsul încurajator al lui Dumnezeu (6-8). Dumnezeu vorbește și recapitulează istoria mântuirii și planurile sale de victorie împreună cu Israelul. El spune că Israelul de nord (Manase și Efraim) și Israelul de sud (Iuda) sunt ai lui și sunt binecuvântați de El. Efraim este ca un coif al lui Dumnezeu, iar Iuda este legiuitorul, de acolo vine Mesia. De asemenea, Moab și Edom vor fi învinși, împreună cu Filistia (ca învinși ei vor face muncile de jos, spălatal picioarelor și curățatul încălțămintelor).

A treia parte este rugăciunea încrederii, spusă iarăși de David (9-12). Doar Domnul îi poate da victorie împotriva Edomului în această situație dificilă. Un motto important este vs. 11-12: „Dă-ne ajutor, ca să scăpăm din necaz! Căci ajutorul omului este zadarnic. Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri.” În mijlocul carierei sau al proiectelor mari de succes, apar frământări și solicitări colaterale, în care trebuie să apelăm cu pocăință la Domnul ca să facem față cu succes. Este o lecție de viață foarte importantă, care ne cere să fim realiști și alerți.

PSALMUL 61: STÂNCA IZBĂVIRII ESTE BUNĂ, DAR FOARTE ÎNALTĂ

În mijlocul luptelor, psalmul 61, este o rugăciune de izbăvire. David strigă către Dumnezeu cu inima mâhnită (1). El știe că Dumnezeu este pentru el un turn tare, un adăpost puternic (3-4). Dumnezeu este pentru David ca o stâncă foarte bună, pentru un naufragiat, dar prea sus pentru el – de aceea, strigă „Du-mă pe stâncă pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!” (2). Bunătatea și credincioșia Domnului sunt asupra noastră, și reprezintă bogăția cea mai de preț (7).

PSALMUL 62: NĂDEJDEA ȘI BIRUINȚA VIN DE LA DOMNUL

Psalmul 62 este o declarație de încredere în Dumnezeu într-o situație de opoziție neloyală. Psalmul 62 face parte din cei patru psalmi, 39, 62, 77 și 89 care sunt dedicați lui Iedutun, sau Ethan, familie de leviți care păzeau poarta templului (a cortului), 1 Cron. 16:42, și erau foarte muzicieni foarte talentați. Oricine, cu orice slujire în Biserică, poate să îl laude frumos și din toată inima pe Domnul.

Versetele 1 și 11-12, începutul și încheierea psalmului, spun un adevăr de seamă: doar de la Domnul vine ajutorul, El are toată puterea. Acest adevăr este atât de important, încât, David spune „o dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit”. Aceasta este o bună temelie pentru o viață de încredere și ascultare de Dumnezeu.

Versetele 2 și 6 conțin refrenul psalmului: „Da, El este stâncă și ajutorul meu, turnul meu de scăpare; nicidecum nu mă voi clătina”. Este un refren potrivit și pentru viața noastră. Centrul psalmului, 5-8, este o invitație la încredere în Domnul, și pentru persoane individuale și pentru popoare.

Porțiunile de mijloc, 3-4 și 9-10 sunt o meditație tristă asupra opoziției nelioale. Deși este rege, David se vede atăcat de oameni care s-ar bucura să îl vadă prăbușindu-se, din înălțimea lui (4), cărora le place minciuna și blestemul (4), care se bazează pe asuprire și bogății obținute necinstit (9-10). Oricât de mare ți-ar fi influența, ca lider, nu are rost să te încrezi în oameni, ci încrederea să îți fie doar în Domnului, pentru că El este stâncă și adăpostul nostru, turnul de scăpare, la El este toată puterea și, de asemenea, toată bunătatea și răsplătirea (12).

APLICAȚII:

De ce oare l-a lăsat Dumnezeu pe David să fie încercat cu înfrângerile edomiților, în timp ce se lupta cu sirienii? Cum se simte David? Cum descrie el această situație?

Ți s-a întâmplat ca în mijlocul unui succes, să ai parte de crize? Ce trebuie făcut în asemenea situații? David și-a pierdut cumpătul? Ce a făcut el și care a fost deznodământul?

Cine este stâncă bună, dar prea înaltă, din psalmul 61? Cine ne poate susține în timpul crizelor?

Ce adevăruri mari pune David la baza vieții sale în psalmul 62? Cum ar trebui să ascultăm cuvintele Domnului, în Scriptură?

Care este refrenul psalmului 62 și de ce ține David atât de mult la această declarație?

Ce putem face în legătură cu opoziția nelioală, cu oamenii care atacă fiind motivați de minciună, ipocrizie, dorință de putere?

22, Psa 63-65, Binecuvântarea prezenței Domnului, 63:4-8, 65:4-5

PSALMUL 63: PSALMUL ALIPIRII DE DUMNEZEU

La fel ca alți psalmi dinainte (psalm 57), și acesta este compus pe când David se ascundea în pustiul din Iuda. Aici, departe de Saul, David găsește liniștea rugăciunii. Pustiul nu este un loc creat de Dumnezeu ca o binecuvântare, dar el poate fi folosit de Dumnezeu spre binecuvântarea noastră. Pustiul este, de fapt, un loc al sărăciei, al lipsei, al încercării, al disciplinării. Când ne aflăm într-un pustiu fizic sau spiritual putem să înțelegem mai bine nevoia de viață, de prezență a Dumnezeu. De aceea, putem și noi găsi, alături de David, câteva din adevărurile spirituale pustiului, cum sunt următoarele:

Sufletul și trupul ne tânjește după Dumnezeu, el dă mântuire sufletului și înviere trupului.

Prezența Domnului și bunătatea lui sunt mai de preț decât viața – de aceea îl laudăm pe El și ne bucurăm de gloria Lui.

Prezența Domnului este ca o hrană bogată, iar veghea tristeții din timpul nopții ajunge ca o masă îmbelșugată.

Când Domnul este ajutorul nostru, ne bucurăm, chiar și în pustiu.

Când sufletul ne este alipit de Domnul, vedem sprijinul puterii lui, căci El judecă drept pe cei răi și mincinoși.

PSALMUL 64: PSALMUL SUPRAVIEȚUIRII SUB ASEDIUL RĂUTĂȚII

Psalmul 63 l-a recunoscut pe Domnul ca împărat al dreptății, care vine ajutorul credinciosului în puștiul încercărilor și îi pedepsește pe cei răi și mincinoși. Acum, psalmul 64 stăruie mai mult asupra aceștei dreptăți împotriva vrăjmașilor. Nu se știe când l-a compus David, dar se referă la dușmanii săi care îl vorbesc de rău.

Cum acționează bârfa (3-6)?

Bârfa este gâlăgioasă. Bârfa spune minciuni. Bârfa nu spune tot, implică și insinuează lucruri încă mult mai rele decât cele spuse. Bârfa taie ca o sabie, străpunge ca o săgeată. Bârfa acționează în ascuns. Bârfa arată că în suflet este o prăpastie adâncă a răutății, făcută ca alții să cadă în ea. Bârfa acționează planificat, nu spontan, ea are un plan rău și o țintă tricăloasă.

Cum acționează omul lui Dumnezeu (1-2, 7-10)?

David se teme de bârfă. El cere ocrotirea Domnului. El nu răspunde cu bârfă, la bârfă. El se roagă. Domnul are și El, ca răspuns, săgețile sale.

La fiecare săgeată de bârfa, Domnul are o săgeată de pedeapsă. Judecățile lui aduc dreptate și scăpare pentru cei credincioși și drepți.

PSALMUL 65: PSALMUL RODIRII ȘI AL EVANGHELIZĂRII LUMII

Într-un fel, psalmul 65 se aseamănă cu psalmul 19, dar este în ordine inversă. În psalmul 19, David se bucură de natură, apoi se roagă, aici David se roagă, apoi se bucură de felul în care Dumnezeu lucrează în natură. Totuși, ultima parte a psalmului 65 vorbește și despre felul în care Dumnezeu lucrează în viața omului și a popoarelor. Psalmul 65 chiar este un psalm care descrie adevăruri de bază ale mântuirii noastre.

Versul 1 sună în limba ebraică astfel „pentru tine, Doamne, în liniște, laudă!” Unii au tradus însă „te așteaptă lauda”, iar Cornilescu scrie „cu încredere, Dumnezeule, vei fi laudat!”. Uneori, lauda începe cu liniște, sau chiar rugăciunea în liniște este o laudă puternică, plină de încredere.

Nevoia noastră de salvare, de mântuire, este atât de acută, încât este o mare mângâiere să știm că Dumnezeu ascultă rugăciunile și ne iartă (2). Dumnezeu este cel ce ascultă rugăciunile și răspunde cu minuni (5). Acesta este motivul pentru care „toți oamenii vor veni la Dumnezeu” (v.2).

Fericirea celui iertat este că Dumnezeu îl alege și îl primește în prezența Sa (4). Aici poate fi vorba despre alegerea lui David, ca împărat, dar și de alegerea noastră ca să venim la credință. Aici sunt două adevăruri: Dumnezeu alege, și ne primește, când venim la El. Biblia spune că Hristos nu respinge pe nimeni din cei ce vin la El cu credință (Ioan 6:37).

El are putere să intervină în istorie și să liniștească zarva răzvrătită a popoarelor (7) și să aducă liniște și bucurie prin minunile sale. Evanghelia va ajunge în toată lumea – și în Est și în Vest (8).

Psalmul se încheie cu prezentarea rodirii în natură – dar o rodire asigurată de Dumnezeu (9-13). Lucrările câmpului și creșterea vitelor sunt aici o metaforă a lucrării mântuirii și a lucrării Domnului în istorie. Dumnezeu dă apă și cunoaștere și udă brazdele, apoi sfărâmă bulgării răzvrățiți, apoi dă iarăși apa lucrării Duhului, și binecuvintează restaurarea sufletului și creșterea omului nou. La timpul potrivit, anul este încununat cu belșug – Domnul secerișului aduce un seceriș îmbelșugat și bogăție de turme. Versetele 12-13 vorbesc despre un timp al binecuvântării peste întregul pământ, plin de bucurie și împlinire. Agricultură devine astfel o imagine puternică despre mântuirea oamenilor.

APLICAȚII:

Este sufletul tău alipit de Dumnezeu?

Încercările vieții, pustiul spiritual, te-au depărtat de Dumnezeu sau te-au apropiat de El? Cum explici lucrul acesta?

Care sunt primejdiile și distrugerile bârfei? Cum putem să îi facem față? Cum să ne ferim de bârfe?

Cum începe lauda adusă lui Dumnezeu?

De ce oamenii vor veni cu toții la Dumnezeu (psalm 65)?

Cum folosește David imaginea agriculturii ca să descrie lucrarea lui Dumnezeu în istorie și în sufletul nostru?

29, Psa 66-67, Așteptarea binecuvântării viitoare, 66:9-12, 67:4-7

Psalmii 66 și 67 sunt două rugăciuni ale laudei și încrederii în Domnul. Cel credincios privește la victoriile din trecut și la binecuvântările Domnului de altădată și știe că și în viitor va avea parte de ele. Psalmii sunt o punte din trecutul poporului lui Dumnezeu spre prezentul Bisericii și al vieții noastre.

Într-adevăr izbăvirile aduse de Domnul în trecut sunt uimitoare sunt chiar „înfricoșate” (3, 5). Psalmul 66:6 amintește de trecerea Mării Roșii (Exod 14:21). Versetele 9-12 se referă la robia din Egipt sau la alte robii ale lui Israel în timpul perioadei judecătorilor sau se pot aplica în mod profetic și mai târziu, pentru vremea robiei din Babilon. De asemenea, poate fi vorba și de încercările din viața personală a lui David și chiar de experiențele noastre cu Dumnezeu (13-20).

PSALMUL 66: IMPORTANȚA LAUDEI ȘI A CURĂȚIEI

Faceți o gălăgie voioasă pentru Domnul, este îndemnul de început al psalmului 66:1. În loc de zarva zgomotoasă a celor răzvrățiți, să se audă o gălăgie care îl laudă pe Dumnezeu. Aceasta este o bucurie sinceră, fără mari veleități artistice, bucuria de a trăi. Aici avem o teologie a închinării, o învățătură despre lauda Domnului. În Biserică este loc și de închinarea plină de artă a celor talentați, și de închinarea tăcută, meditativă, a înțelepților, dar și de zgomotele voioase ale tuturor. Toți sunt chemați să îi aducă laudă voioasă și sinceră lui Dumnezeu (1-2).

Oamenii vrăjmași ai lui Dumnezeu se prefac că îi dau laudă, ei îl lingușesc (3). Mărimea puterii lui Dumnezeu îi face să se închine – dar ei o fac de fațadă, de obligație și nu îl acceptă de bunăvoie ca Domn și Dumnezeu în adâncul inimii lor. Se înțelege astfel că judecata finală va cuprinde și oameni care s-au închinat doar superficial, alături de mulți credincioși adevărați, dar nu au aparținut într-adevăr lui Dumnezeu și nu au fost născuți din nou. Poate că de aceea ei se înfricoșează de lucrările lui Dumnezeu (3). De fapt, cei credincioși strigă de bucurie, doar cei răi se înfricoșează. Acolo unde este dragoste nu mai este frică, pentru că „dragostea desăvârșită izgonește frica” și „cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18).

În esență, însă tot pământul se va închina și îl va lauda pe Dumnezeu, Numele lui (4). Aici, cu siguranță este vorba despre evanghelizarea întregii lumi.

După ce vorbește despre experiența eliberării poporului din Egipt (5-8), psalmul adoptă un ton mai personal, despre experiențe mai apropiate. Dumnezeu ne păstrează sufletul prin încercări, dar le lasă ca să ne curățe ca argintul sau aurul curățat prin foc. Aici nu mai este vorba doar de Marea Roșie. Aici este vorba despre credința noastră curățată ca prin foc (1 Petru 1:6-7) sau despre încercarea credinței care

are ca rezultat binecuvântarea, răbdarea (Iacov 1:2-3, Maleahi 3:3). Uneori, Dumnezeu lasă greutăți peste noi ca să ne curățească, și forța laudei și a credințioșiei ne ajută să trecem prin ele fără pierderi.

De aceea, David promite să îl laude pe Domnul cu jertfe de mulțumire și cu juruințe împlinite (13-15), cu laudă și mărturie (16-17) și promite să își păstreze sufletul curat, fără cugetări ascunse și necredincioase (18-20). Condiția curăției sufletește interioare este foarte adevărată și astăzi.

PSALMUL 67: RUGĂCIUNEA URĂRILOR FRUMOASE ȘI A BINECUVÂNTĂRII

Nu poți pleca la drumul vieții, spre încercări și binecuvântări viitoare, fără o urare frumoasă, din inimă. Psalmul 67 este exact o asemenea urare frumoasă. Ea ne aduce aminte de binecuvântarea pentru copiii lui Israel, din Numeri 6:23-27, când spune „Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi fața Lui” (67:1). Drumul înainte al credinciosului se bazează pe lumina prezenței Domnului (1), pe cunoașterea lui Dumnezeu și a căilor sale (2), pe mărturia laudei sfinte (3, 5), pe judecata, intervenția, și învățătura Domnului (4), pe binecuvântările pe care El le dă vieții noastre (roadele pământului, 6), pe însoțirea și puterea lui cunoscute până la marginile pământului (7, iarăși este vorba despre misiune și evanghelizare). Acest psalm se aseamănă, în același timp, și cu rugăciunea Tatăl nostru. Voia lui să se facă, pe pământ așa cum este în ceruri!

APLICAȚII:

Cum experimentezi lauda sinceră și cântarea spre gloria lui Dumnezeu, în viața ta?

Ai avut parte de încurajare în viața ta, privind la experiențele celor credincioși de altădată?

Ce metode de curățire sufletească poate folosi Dumnezeu în viața noastră și de ce? Ne părăsește El vreodată? Care este scopul lui final?

Cât de important este să știm să binecuvântăm pe cei ce pleacă într-o experiență a vieții? Ce fel de rugăciuni sau binecuvântări folosești?

